

liggende skal fordeles mellem Garanter og Medlemmer. Man har ikke ment at kunne afskære Garanter fra at betinge sig en vis Indfyldelse, men det vilde paa den anden Side næppe være rimeligt, om et Selskabs Garanter forbeholdt sig selv al Indfyldelse. Man foreslaar derfor atter her, at Vedtægten skal bringe dette Spørgsmaal paa det rene.

Reglen om, at Vedtægten skal stadfæstes af Handelsministeren, har sit Forbillede i vor Lovgivning om Sparekasser og Banker. Man har fundet Reglen nødvendig, fordi det som nævnt for flere Forholds Vedkommende ikke vil være heldigt at give Lovregler, og fordi det ikke er muligt at imødegaa alle uforsvarlige Vedtægtsbestemmelser ved Lovregler. Man kunde give Lovregler, der frakendte visse uheldige Bestemmelser Gyldighed, men man kunde aldrig ved Hjælp af Lovregler afskære Muligheden for, at der kunde findes paa nye Misbrug. Meningen med at kræve Vedtægten stadfæstet af Handelsministeren er da denne: Indeholder Vedtægten Bestemmelser, der ikke skønnes forsvarlige, bør Stadfæstelse nægtes. Det samme gælder, naar Bestemmelserne er uklare, og naar Vedtægten ikke indeholder de Bestemmelser, den efter Loven skal indeholde. Derimod kan Stadfæstelse naturligvis ikke nægtes af Grunde, der ligger udenfor Vedtægten. Ej heller kan Handelsministeren være berettiget til at supplere Lovens Regler om, at visse Bestemmelser skal optages i Vedtægten, ved positivt at kræve yderligere Bestemmelser optaget, eller til at stille strengere Krav, f. Eks. med Hensyn til en Aktiekapitals Størrelse, end dem, Loven opstiller. Endelig er det en Selvfølge, at Handelsministeren bør give Grunde for en Nægtelse, med andre Ord bestemt angive, med hvilke Ændringer Stadfæstelse vil kunne gives. Skulde en uberettiget Nægtelse komme til at foreligge, maatte der endog kunne faas Dom for, at Nægtelsen var uberettiget — det følger formentlig af vor Grundlovs Regel om, at Domstolene paakender Spørgsmaal om Øvrighedsmyndighedens Grænser.

Man har ikke ment det nødvendigt at give de sidst omtalte Begrænsninger i Indholdet af Reglen om Stadfæstelse af Vedtægten positivt Udtryk, og man har ikke villet gøre det for ikke uden Grund at afvige fra Formuleringen af de tilsvarende Regler i Lovgivningen om Banker og Sparekasser, hvilke Regler antages at skulle forstaas paa den her angivne Maade.

For gensidige Selskaber er der det særlige at bemærke, at Vedtægten ofte indeholder de almindelige Forsikringsbetingelser. Denne Udvidelse af Vedtægtens Omraade bør naturligvis ikke vanskeliggøre Adgangen til at opnaa Stadfæstelse, men heller ikke dette har man anset det for nødvendigt at give positivt Udtryk i Loven.

Man har i denne Sammenhæng drøftet Koncessionsprincippet Indførelse. Som bekendt angives det almindeligt, at vor Livsforsikringslov hylder et Koncessionsprincip, og som foran anført, taler en Del fremmede Love ogsaa om Koncession i Forbindelse med Skadesforsikring. Ser man nærmere til, vil man dog opdage, at Udtrykket ikke skal tages helt bogstaveligt. Meningen er ikke, at Koncession skal opfattes som en Begunstigelse, det offentlige lige saa godt kunde have vægret sig ved at tilstaa Selskabet. Meningen er end ikke, at Koncession skal kunne nægtes, blot fordi der ikke skønnes at være Trang til et nyt Selskab. Saa vidt gaar ganske vist den svenske Banklov, men Forsikringslovene plejer ikke at gaa saa vidt. Den svenske Lovs § 3 synes saaledes at gaa ud fra en anden Opfattelse, og i den tyske Lovs § 5 er det udtrykkeligt sagt, at Nægtelse af Koncession ikke kan finde Sted, fordi der ikke skønnes at være Trang til et nyt Selskab. Det samme er for Livsforsikrings Vedkommende sagt i den norske Lovs § 74 og i vor Livsforsikringslovs § 12. Som tidligere nævnt har man ment, at det laa helt udenfor Kommissionens Opgave at overveje, om der ved Skadesforsikring kunde være Grund til at gaa over til et andet Princip. Man har derfor ment, at der ikke var megen Realitet i at diskutere, om man skulde tale om Koncession eller ej, saa meget mere som